

IN MEMORIAM

HANS VAN HAREN

Anderen enthousiast maken voor de malacologie, een hobby die zo mooi ook in de winter beoefend kan worden: zo leerden wij hem kennen. Op werkavonden bij Hans thuis, waarbij zijn echtgenote voor onze inwendige mens zorgde, werd steeds met een eenvoudig loupje gewerkt. Van een stereoloupe was pas veel later sprake. Hans kreeg zo'n apparaat cadeau van een gefortuneerde dame, als dank voor de vele determinaties, die hij voor haar verrichtte.

Ook wij bewaren herinneringen van dankbaarheid aan hem, niet in de laatste plaats vanwege zijn gulheid bij het weggeven van dubbele exemplaren aan beginnelingen zoals wij.

Han van Haren (Jubileumviering N.M.V., Haarlem 1984)

Veelzijdig als hij was, richtte Hans zijn aandacht ook op vele andere verschijnselen en verschijningen in planten- en dierenwereld. Hij was bijzonder geïnteresseerd in wilde orchideeën, waarvan hij vele zeldzame soorten ontdekte.

Majorca, waar hij jarenlang ieder voorjaar heenging, leverde behalve schelpen ook vele planten en zaden op, die hij thuis probeerde op te kweken. Hij ging daarbij steeds voorzichtig te werk met een open oog voor de kwetsbaarheid van de natuur. Zijn belangstelling voor planten uitte zich eveneens in de rauwkost-slaatjes uit eigen (volks-) tuin, die een belangrijk deel van het menu van zijn gezin uitmaakten.

Ook fossielen hadden zijn aandacht en enkele malen werd een vierpersoonsexcursie naar het bekken van Parijs gemaakt, om eocene mollusken te verzamelen. Geen van beiden zullen wij de waakzaamheid vergeten, waardoor hij ons tijdig waarschuwde voor een ophanden zijnde instorting: "Snel wegwezen!" Enkele seconden later en wij zouden zijn bedolven door vele tonnen zand van de groeve Le Ruel. Hans was een zeer energieke en volenthousiaste tochtgenoot en de wijze waarop hij de fossielenlagen te lijf ging en vervolgens vele, vele kilo's materiaal inlaadde, had meer van een grondwerker dan van een schelpenverzamelaar weg. De enorme hoeveelheden materiaal, die op deze wijze verzameld werden, alsmede alles wat hij meenam van zijn vele kilometerslange wandelingen langs soms verre stranden, hadden tot gevolg, dat zijn "oogsten" groot en mooi waren en zijn verzameling zeer uitgebreid.

Toch bleef ook Hans niet voor ziekte gespaard. Enigszins hersteld, waagde hij in de nazomer van 1988, samen met zijn vrouw nog een reis naar zijn geliefde Majorca, waar tijdens een picnic op een mooi plekje een plotseling einde kwam aan het leven van iemand met een brede kennis en belangstelling. Iemand, die we ons vooral zullen blijven herinneren om zijn bereidheid anderen te laten profiteren van zijn kennis en hen te helpen op welk gebied dan ook. Voor zijn vele malacologische vrienden een groot verlies.

Marie C. Fehr-de Wal,
John J. van Aartsen .